Joël Dicker

Catastrofala vizită la Zoo

Traducere din limba franceză de Mădălina Ghiu

3
TREI

Prolog

Consecințele unei catastrofe

Ani la rând, în orășelul în care am crescut, opinia publică a fost marcată de evenimentele care se petrecuseră la Grădina zoologică locală într-o vineri de decembrie, cu câteva zile înainte de Crăciun.

Și, în toți acești ani, nimeni nu a știut adevărul despre ce se întâmplase cu adevărat acolo. Până la cartea de față.

Chiar dacă eu însămi am fost una dintre protagonistele acestei întâmplări, nu mi-am imaginat niciodată că într-o zi voi povesti toate acestea. Dar m-am răzgândit când mi-am dat seama că, odată ce devenim adulți, dezvoltăm regretabila tendință de a uita de copilul care am fost cândva. Totuși el încă trăiește în

noi. Mi-am promis că într-o zi voi repara asta, iar cartea de față este ocazia de a face acest lucru. De aceea, chiar dacă asta ar însemna să dezvălui tot ce s-a întâmplat, am decis să povestesc evenimentele exact așa cum le-am trăit pe vremea aceea, când încă eram o fetiță.

Prin urmare exact acestei fetițe — pe care am plăcerea să v-o prezint — îi dau acum cuvântul.

Cu ani în urmă

Capitolul 1

Teoria catastrofelor

În seara asta nu am primit desert. Din cauza a ceea ce s-a întâmplat la Grădina zoologică. Pe tot parcursul cinei, tata a spus: „Nu e posibil, Joséphine! Nu e posibil!“ Mama n-a zis nimic. Îmi tot arunca priviri dezaprobatoare. Apoi a spus pur și simplu: „Mâine îl vom vizita la spital. Acum mănâncă-ți fasolea“.

Nu-mi place fasolea, dar am simțit că nu era momentul să negociez. Așa că am înghițit-o fără să crâcnesc. Asta se numește să știi să rămâi în umbră. Apoi mama a decretat că nu voi primi desert. M-a durut, pentru că la desert aveam prăjitură cu morcovi, care este preferata mea. Îmi venea să plâng, dar m-am consolat la gândul că precis nici ceilalți colegi de clasă nu-și primeau desertul.

După incidentul de la Zoo, toți părinții s-au sunat între ei. Am auzit-o pe mama dând telefoane și spunând fiecărui interlocutor: „Sunt jignită de moarte, sunt jignită de moarte! Cum s-a putut produce o asemenea catastrofă?“ Nu prea pricepeam ce înseamnă să fii „jignit de moarte“, dar cuvântul „moarte“ nu prevestea nimic bun.

După ce mi-am terminat fasolea, am întrebat dacă pot să mă ridic de la masă, din moment ce nu aveam să primesc desert. Dar mama mi-a răspuns că nu, apoi s-a ridicat, a tăiat o felie de prăjitură cu morcovi și mi-a pus-o în față. A spus: „Poți să mănânci prăjitură dacă ne explici ce s-a întâmplat astăzi la Grădina zoologică“. Asta se numește „șantaj“, dar m-am abținut să comentez. Mi-am luat lingurița și am împărțit felia în opt bucățele.

O catastrofă nu se produce niciodată brusc: este punctul culminant al unei serii de mici zgâlțâituri care trec aproape neobservate, dar care, puțin câte puțin, se transformă într-un cutremur. Ceea ce se întâmplase astăzi la Zoo nu făcea excepție de la regulă: era focul de artificii final dintr-o succesiune de catastrofe.

Părinții mei voiau explicații, dar, ca să li se explice totul, ar fi trebuit să li se explice că vizita catastrofală la Zoo avusese loc din cauza spectacolului școlar catastrofal care avusese

loc din cauza piesei de teatru catastrofale care avusese loc din cauza vizitei catastrofale la Moș Crăciun care avusese loc din cauza catastrofalului Santa Caft care avusese loc din cauza lecției catastrofale de siguranță rutieră care avusese loc din cauza lecției catastrofale de sport care avusese loc din cauza prezentării catastrofale de la amfiteatru care la rândul ei avusese loc din cauza unei catastrofe inițiale.

Și poate că tocmai cu această primă catastrofă ar trebui să încep.

Capitolul 2

O zi de luni nu tocmai normală

Într-o dimineață de luni de la sfârșitul toamnei, cu câteva săptămâni înainte de Crăciun, s-a întâmplat ceva grav.

Ca întotdeauna când are loc o catastrofă, nu vezi niciodată vreun semn. Așa că acea zi de luni s-a deghizat într-o zi normală: a sunat alarma, m-am trezit, am luat micul-dejun (cereale — punând mai întâi laptele, apoi cerealele, altfel nu-ți dai seama cât lapte să pui), m-am spălat pe dinți, m-am pieptănat, m-am îmbrăcat, iar mama m-a dus cu mașina la școală. Până atunci, totul decursese ca de obicei.

Școala mea se numește Școala Ciocănitoarelor Verzi. Este o școală specială. O școală specială este o școală unde sunt trimiși copiii care nu pot merge la alte școli. Îmi place școala

mea. Este o școală foarte mică, pentru că are o singură sală de clasă. Este ca un pavilion din lemn. Mama spune că este fermecătoare. Eu aș spune că este drăguță. La intrare are un hol mare, care servește drept vestiar. Pe o parte, este sala de clasă, pe cealaltă, sala de joacă. Mai este și o bucătărie mică și, chiar lângă ea, toaletele. Curtea noastră de recreație este o grădină de flori înconjurată de o barieră de lemn dincolo de care nu trebuie să trecem niciodată, decât dacă suntem cu părinții sau cu învățătoarea noastră, domnișoara Jennings. De jur-împrejur este un mic parc cu câteva jocuri pentru copii și bănci pe care poți vedea cum stau doamne bătrâne în timp ce cățeii lor mititei fac caca. Este obligatoriu să strângi căcățeii de câine, dar ele se comportă adesea ca și cum n-ar observa că și-a făcut nevoile câinele lor. Când le vede, portarul școlii noastre se duce la ele, furios, și le ordonă să strângă imediat băliguțele. Bătrânele doamne își iau atunci un aer enervat și dezgustat, apoi scot o pungă de plastic din buzunar și strâng mizeria. După aceea, țin pungile cu vârful degetelor, ca și cum căcățeii ar putea sări pe ele, și se strâmbă caraghios. Pe noi asta ne amuză grozav.

Chiar lângă parc este școala pentru copii normali. Acolo merg toți copiii — cu excepția noastră. Este o clădire mare din cărămidă, cu